

Ontziel

Schrijver: J.F. Hartgers

Coverontwerp: J.F. Hartgers

ISBN: 9789402105933

© J.F. Hartgers

Ontzield

J.F. Hartgers

Proloog

Dawn Weathers stapte de trein in. Ze keek niet meer achterom, ze wist dat ze niet terug zou komen. Ze had bijna niets bij zich, alleen een witte plastic tas met daarin een stapel papieren, dagboeken en krantenknipsels. Ze liep een bijna lege coupe in en ging zitten. Dawn liet haar hoofd even op het tafeltje in de stoel voor haar zakken. De tas lag op haar schoot. Zo bleef ze zitten tot de trein begon te rijden. Ze pakte het laatst geschreven dagboek en begon te lezen. Zo was het allemaal begonnen. Wie had kunnen weten dat er in korte tijd zoveel zou veranderen?

Zenuwachtig liep de vrouw door de kamer. Ik wilde zo graag geloven dat het kwam door mijn aanwezigheid. Dat de vrouw op een op andere manier instinctief aanvoelde dat ik buiten stond te wachten. Ik hield de vrouw al weken in de gaten en ik wist waarschijnlijk beter waar ze haar dagen mee vulde dan dat ze het zelf wist. Voorzichtig raakte ik even met mijn vingers het raam aan. In totale aanbidding keek ik naar de slanke vrouw met haar roomwitte huid. Ze droeg haar lange bruine haar los op haar rug en had een zwarte kort jurkje aan. Zo'n jurkje dat iedere vrouw zou moeten

hebben. Ik keek op naar de maan, het was tijd, ik zou naar binnen gaan.

Net wanneer ik mijn eerste stap wilde zetten stopte er een groene wagen voor het huis. Ik verstopte me snel achter de hoge struiken in de tuin. Het bleek een lange slanke man te zijn met zijn haar in een lange, zacht golvende staart op zijn rug. Ik had wel zo'n vervloekte hekel aan het type man dat in staat is het haar zo lang te dragen. En het dan zelfs wagen er mannelijk, zelfverzekerd en machtig uit te zien. De man droeg een op maat gemaakt zwart pak en liep zorgeloos naar de voordeur. De blik die ik even door het raam naar binnen wierp vertelde me dat de vrouw wist dat de man zou komen. Zenuwachtig werkte zij snel nog even haar lippenstift bij voordat de bel ging. De man kwam binnen en ik hoorde hoe hij zich voorstelde als Rico Jeremy. De zachte stem van de vrouw zei haar naam en begon daarna zenuwachtig te giechelen. De man haalde een fles rode wijn uit zijn tas en liep naar de keuken om glazen te halen. Denise, de vrouw, bleef achter en ik zag hoe ze even door de kamer draaide, duidelijk tevreden met wat ze binnen had gelaten. Rico kwam de keuken weer uit en bleef even kijken naar de vrouw, die nog steeds

met zichzelf aan het dansen was. Heel stil en rustig, geheel zonder schaamte.

Na wat wijntjes binnen en een onverteerbare kramp in mijn kuit buiten vroeg ik mezelf af of ik het niet beter voor gezien kon houden. Ik besloot te vertrekken zodra de kramp wat minder zou zijn geworden. Wat er binnen gebeurde verveelde me mateloos, de vrouw en man zaten nog steeds op de bank te drinken. De man galant en voorkomend en de vrouw stompzinnig giechelend. Ik ergerde me aan de vrouw en vroeg me af hoe ik in deze vrouw ooit mijn Hera had kunnen zien. Hera is een machtige Godin, die regeerde over huwelijk en trouw. En dit domme wicht zat daar maar een beetje te brabbelen tegen een man die in de verste verte niet leek op de man waarmee ze vanmorgen was opgestaan en na het ontbijt vrolijk had staan uitzwaaien voor een kampeertripje met hun kinderen. De man die Rico genoemd werd boog zich voorzichtig naar voren en begon Denise zachtjes te kussen. Het enige voordeel dat ik daar in kon vinden was dat het wicht eindelijk was opgehouden met giechelen. Ik sloeg een paar keer beschuldigend op mijn been, maar die was niet van plan snel in actie te komen. Ik wilde daar weg, ik moest voor die

avond nog een nieuwe Hera vinden. De cirkel mocht nimmer doorbroken worden! Ik voelde dat mijn krachten minder werden. Ik moest die avond doen wat nu eenmaal gedaan moest worden.

Toen schrok ik wakker uit mijn overpeinzingen door een dierlijke kreun die van binnen kwam. Steeds kwader wordend bekeek ik het tafereel dat zich voor mijn ogen ontplooidde. Rico had een hand op haar borst gelegd en zijn andere hand was verdwenen onder haar jurk. Denise drukte zichzelf met haar heupen tegen zijn hand aan en haar ogen lagen diep verzonken achter haar lange wimpers. Begerig beet ze naar Rico's mond, steeds harder hijgend, steeds wilder bewegend. Een straaltje zweet liep langs haar slaap naar haar nek en kleine druppeltjes parelden op haar bovenlip. Haar ademhaling werd steeds oppervlakkiger en ging steeds sneller. Haar nagels klauwden diep in de kussens van de bank. Net voordat ik de verlossende kreet van haar orgasme dacht te gaan horen, hoorde ik alleen maar een teleurgestelde kreun. Gevolgd door wat alleen een grom van genot zou kunnen worden genoemd. Wat ik toen zag maakte dat mijn bloed begon te koken. Ik stond en liep dichterbij het raam toe terwijl Rico niets

vermoedend met zijn gezicht begraven lag tussen de slanke dijen van Denise. Ik haatte de man die met zijn mond en vingers meer voor elkaar kreeg dan ik ooit met mijn gehele lichaam en gesnauwde aanwijzingen. Denise had haar hoofd zover naar achter gebogen dat ik vanaf waar hij stond alleen haar opgezwollen lippen en het puntje van haar neus kon zien. Ik schoof het raam open en stapte naar binnen. Denise drukte haar dijen zo strak tegen het hoofd van Rico aan dat ik heel even bleef staan en fantaseerde hoe Rico's nek werd gebroken, of hoe hij op zijn minst door verstikking om het leven zou komen. Toen het duidelijk werd dat zoiets niet plaats zou gaan vinden besloot ik het heft zelf in de hand te nemen. Geen van de twee had mij gehoord terwijl ik naar binnen klom. Daar bleef ik staan, midden in de kamer, op nog geen meter afstand. Denise had geen benul meer van de wereld om haar heen. Haar beenspieren waren gestrekt en gespannen in afwachting, kleine spierschokjes schoten door haar benen heen. Ik keek toe hoe de gestrekte stand van haar spieren overging in de bijna instinctieve samentrekken die daar op volgde. Haar rug en haar voeten waren gewelfd in sierlijke bogen. Ze trok haar knieën naar zich toe en liet haar even ingehouden adem met een diepe zucht

ontsnappen. Haar orgasme was zo hevig geweest dat ze diep en voldaan begon te lachen. Het was een opwindende lach.

Ik deed een stap naar voren en stak mijn hand in mijn broek. Ik liep dichterbij haar en trok het hoofd van de nietsvermoedende Rico naar achteren en haalde met het mes dat ik achter mijn inbroekriem had verstopt met een zekere haast de keel van Rico open. Onverschillig smiet ik het bloedende lichaam van mij af. Verbaasd over hoe sterk ik me voelde en hoe licht het levenloze lichaam was. Rico had zijn beste tijd gehad. Langzaam liep ik naar Denise toe die tegelijkertijd hysterisch en verstijfd op de bank zat. Ik genoot van het woordeloze gekrijs dat door het snikkend smekend klonk. Ik drukte haar hoofd naar achteren, zodat ik alleen het puntje van haar neus kon zien en stak haar meerdere malen in buik en borst. Het had toch geen zin om haar schoonheid te sparen. Ze was van geen enkele nut meer. Ik was me daarna van weinig meer bewust, deze trut was kwalitatief uiterst teleurstellend gebleken. Ze was niets van wat ik ervan had verwacht. Ik bleef steken en steken, totdat ik een harde knal achter me hoorde en de wereld om mij heen zwart werd.

En toen kwam het licht terug. Hard en onverbiddeljk wit licht dat brandde in mijn ogen. Ik probeerde de omgeving in me op te nemen maar mijn zicht was wazig en verstoord. Ik hoorde een stem, een dwingende stem. Die vertelde dat ik vooral rustig moest blijven liggen. Ik zou snel beter worden. Mijn lichaam voelde raar. Toen ik naar mijn handen probeerde te kijken leken ze mij gerimpeld en oud. De man van de stem pakte mijn hand en legde hem weer naast mijn lichaam. Daar bleef hij mijn hand vasthouden en het voelde geruststellend veilig. Langzaam viel ik weer in slaap. Langzaam werd alles weer zwart.

Dawn legde het dagboek naast zich neer en liet zich terug voeren naar de dagen dat alles begon en in eerste instantie alles nog goed leek te komen.

Het kleine wezentje, geheel gehuld in een geel regenpak, was moeilijk te ontwijken voor de andere voetgangers op het trottoir. Maar dat deerde Tasha niet, ze bleef in dezelfde rechte lijn lopen en liep iedereen omver die in haar weg stond. Het was een zonnige warme dag en Tasha liep in haar gewoonlijke snelle draf naar de deur van de daklozenopvang. Tasha was al lang op zichzelf aangewezen. Als baby was ze achtergelaten bij de brandweer van een stad bij Eden in de buurt. Het weeshuis was niet de geschikte plek geweest voor Tasha, het meisje had al op jonge leeftijd last gekregen van hallucinaties en toen ze begon te vertellen over haar bijzondere vrienden werd ze al snel ondergebracht in de ziekenboeg, om daar een groot gedeelte van haar jeugd door te brengen. Niemand nam de tijd om haar te knuffelen als kind of zelfs maar met haar te praten waardoor ze vaak gedeeltes van woorden niet uitsprak. Natasha, zoals haar volledige voornaam was, liet vaak de eerste lettergreep van een woord of naam weg. Je hoorde haar bijna niet praten waar veel mensen het konden horen. Toen ze achttien was geworden had het weeshuis geen zorgplicht meer voor haar gehad en was ze gaan zwerven om uiteindelijk in Eden terecht te komen. Ze vertrouwde niemand, behalve Alex en Nicole Kerr die werkten in het opvanghuis waar Tasha dagelijks at.

Tasha moest snel naar Alex en Nicole, die zouden wel weten hoe ze van haar achtervolgers af moest komen. Ze liepen nu al dagen achter haar aan en Tasha wist zeker dat ze haar kwaad wilden doen. Deze mensen waren anders dan de mensen die vrijwillig hielpen in de opvang Sint Benedictus; die mensen waren aardig, vriendelijk en praten met een zachte stem tegen je. Deze twee zeiden niets en liepen steeds achter haar aan. Tasha praatte niet graag met andere mensen. Ze praatte alleen met Alex en Nicole maar dan ook hooguit het broodnodige. Ze wist dat ze niet zo goed in praten was aangezien ze vaak stukken van een woord liet vallen. Sowieso, mensen mochten niet te veel van je weten want dan kwamen ze je weer ophalen en moest je weer mee naar “Daar waar de gekke en zieke kinderen wonen”. En Tasha was niet gek, ze was alleen niet zo als anderen. Tasha had al vroeg geleerd dat je beter niet kon vertellen over de elfen en kabouters die zij zag. Ze waren werkelijk overal en niemand zag ze, niemand, behalve Tasha. De enige die wist van de elfen en kabouters was Alex, niemand anders en die had ze het pas verteld toen Alex de hele avond in het ziekenhuis bij haar was gebleven toen ze haar amandelen eruit moest laten halen. Alex had niet gelachen maar rustig geluisterd toen ze vertelde van Daghdá de Hoge Koning van Het Kleine Volk en zijn onderdanen. En had beloofd iedere avond, voor het slapen gaan een schoteltje melk buiten de deur te zetten. Tasha wist dat de elfen daar van hielden en ze de mensen beloonden die giften achterlieten. Kabouters

maalden niet om melk, die hadden liever een goed glas bier en dat brouwden ze liever zelf, tenminste volgens Tasha. Tasha vond het zielig voor de andere mensen dat ze zo weinig zagen van de werkelijkheid om zich heen. Zij wist dat je beter niet zonder regenkleding kon lopen. Kwade elfen spuwden de hele dag naar en op mensen, gewoon omdat ze het leuk vonden. En aangezien ze kunnen vliegen is het erg lastig aan ze te ontkomen. Zo had ze daar gelegen in het ziekenhuisbed, diep onder de dekens met haar gele zuidwester strak op haar hoofd. Met haar bevende stemmetje had ze alles over de elfen en kabouters verteld aan Alex en die had niet één keer gelachen.

Toen ze de deur van het Benedictus in liep zag ze Alex al staan, hij gaf schone kleren aan een man en zoals de zon achter hem op zijn haren scheen was hij het mooiste dat Tasha ooit had gezien. Snel wende ze haar ogen af toen ze zag dat Alex naar haar keek en ze liep in een rechte lijn door naar Nicole. Nicole sloeg haar armen om haar heen en Tasha drukte zich strak tegen de vrouw aan. Alex kwam aanlopen met wat eten en een schoteltje melk dat Tasha naast zich neer zette. Ze keek dankbaar omhoog naar Alex en begon te eten, snel en met grote happen, voordat de elfen alles weer zouden afpakten. Toen ze klaar was met eten stond ze snel weer op en liep precies in dezelfde lijn terug naar de deur. Naast de lijn lopen betekende dat je kon worden meegenomen naar het land van

Daghda en al was het daar schitterend en zonder problemen leven, Alex was er niet. En leven zonder Alex was geen leven. Dus deed ze er alles aan om dat te voorkomen. Ze griste de fles melk mee toen ze snel de trap af begon te draven. Het was te druk binnen om te praten, te veel mensen zouden haar kunnen horen, ze zou het morgen nog wel een keer proberen.

Tasha liep terug naar het vervallen gebouw waar ze in sliep. Ze keek al haar schoteltjes na die over de hele tuin verspreid stonden en degene die leeg waren vulde ze bij met de melk die Alex altijd voor haar bij de deur van het Benedictus zette. Toen ze daar mee klaar was liep ze naar binnen en dronk de rest van de melk zelf op. Ze pakte haar Bijbel, zonder kon ze niet slapen, dan zouden de elfen haar zeker meenemen, ging liggen en viel al snel in slaap. Ze merkte niets van de twee mensen die binnenkwamen.

Pas een paar dagen later kwam Tasha het Benedictus weer inlopen. Alex kwam meteen naar haar toen en sloeg een arm om haar schouders. Bezorgd keek hij naar Nicole toen hij de blauwe plekken op het gezicht van Tasha zag, maar Nicole schudde zacht haar hoofd en Alex bracht Tasha volgens de rechte lijn die ze altijd volgde naar de stoel waar ze altijd zat. Tasha liep telkens van de lijn af en dat baarde Alex zorgen, misschien was ze gevallen of aangevallen, maar ze leek hem in ieder geval flink in de war. Tasha zorgde voor meer commotie

toen ze tijdens het eten, met kleine bedachtzame happen, onophoudelijk bleef praten, ze vroeg Alex naar zijn werk en zijn vriendin. Vroeg met luide stem aan Nicole hoe het ging met haar man, maar liet niets los over de blauwe plekken en vertelde niets over de dagen dat ze er niet geweest was. Ook was ze haar zuidwester verloren en haar haren waren wild om haar gezicht gewaaid zodat het één en al klitten en knopen waren. Na het eten sprong ze op en liep slingerend om iedereen heen weer naar de deur. Toen Alex Kerr later ging kijken stond de fles melk er nog steeds. Hij liep naar zijn moeder Nicole. Die gaf hem haar autosleutels en hoefde niet te vragen waar hij heen ging. Hij ging naar het vervallen huis van Tasha, om te kijken of alles wel goed ging.

Daar aangekomen hoorde hij een harde knal, Alex begon te rennen en werd bijna omver gelopen door twee personen die het huis uit kwamen rennen. Alex rende de trappen op en zag wat hij al vreesde, daar lag Tasha. Met dode ogen keek ze van haar zitplaats naar Alex. Hij bleef even staan en zakte toen op zijn knieën en begon over te geven. De geur in ogenschouw genomen leek Tasha al dagen dood te zijn, maar Alex weet dit aan de shock, hij had haar tenslotte nog geen uur geleden weg zien lopen.

Alex Kerr, een jonge man zoals er velen waren op de wereld. Met een normale lengte van één meter tachtig en een slank postuur zou hij niet zijn opgevallen in de massa. Ook zijn halflange bruine haar en groene ogen maakten niet echt iets bijzonders van hem. Met zijn eeuwige zwarte T-shirt met afgescheurde mouwen, zijn zwarte spijkerbroek en legerkisten, joeg hij op het eerste gezicht meer angst aan dan bewondering. Wat Alex Kerr anders deed lijken dan anderen waren zijn hoge jukbeenderen. Die gaven zijn gezicht de ongewone uitdrukking waardoor je nooit wist of hij kwaad was, of domweg verliefd. En iedereen bleef even staan kijken om er achter te komen. Alex woonde in een stadje dat ook overal op de wereld te zien zou kunnen zijn. Zelfs aan de naam van het plaatsje kon je niet meteen horen waar het lag. Eden vond aan haar linkerkant een groot meer en aan haar rechterkant was ze ingesloten door een dichtbegroeid woud. Een weg, kronkelde als was het een riviertje over het glooiende landschap, liep naar het stadje toe. Het was de enige toegangsweg naar het stadje. Iedere dag werd het "riviertje" overspoeld door de wagens van het personeel dat werkte in Polar Protection. Nu de grootste en voor velen de enige inkomstenbron van Eden. Dat was hetgeen wat Eden onderscheidde van de rest van al die kleine steden ter wereld. De meeste steden hadden geen vriezercomplex gevuld met de

lichamen van overledenen die hoopten op een tweede kans. Iets wat voor veel opschudding zorgde in het plaatsje Eden. Niet van de bewoners, die klaagden niet over de hand die hun voedde, maar geregeld werd de kleine stad overspoeld met groepen die kwamen protesteren tegen de volgens hen inhumane handelingen van Polar Protection.

Alex had om heel andere reden een afkeer van het gebouw. Het was namelijk daar waar zijn tweelingbroer nu al negen jaar lag. En net zoals iedere zondag, sinds die fatale zondag, zat hij alleen bij het meertje dat in het bos lag. Het was hun plekje geweest. Het plekje waar ze heen gingen met hun vrienden Dawn, Johnny en Roys' vriendinnetje Rachel. Sinds die ene zondag was niet alleen Roy opgehouden met bestaan. Ook Alex leek niet meer van belang. Iedereen had het over Roy. Hoe triest het was en hoeveel talent de jongen had gehad. Roy, die altijd precies deed wat zijn ouders van hem verwachtten. Roy, waarvoor zijn ouders nooit naar school hoefden te komen. Roy, die nog nooit van zijn leven straf had gehad. Maar het was juist Roy geweest die altijd wel wat hasj op zak had. Het was altijd Roy geweest die door Alex werd opgehaald als hij weer eens teveel had gedronken. Maar het was ook Roy die de verhalen zo wist te verdraaien dat Alex de schuld kreeg. Roy noemde het de zegen van een tweeling, maar Alex had het eerder als een vloek gezien. Het was Roy geweest die zijn hele leven Alex had gespeeld.

Toch mistte hij zijn broer. Er ging geen dag voorbij dat hij niet wenste dat hij daar lag en dat Roy hier in het water zat te staren. Roy hield van rottigheid en veroorzaakte altijd ellende, Alex had een veel rustiger karakter. Het was het onvermijdelijk geweest dat mensen zachtjes achter zijn rug om begonnen roddelden dat hij zo veranderd leek na de dood van zijn broer. Niet zo vreemd als je bedacht dat Roy zich negen van de tien keer als Alex voor had gedaan. Alex had die zondag tegen zijn moeder moeten schreeuwen dat hij, Alex dus, nog leefde. En dat de agenten bij de voordeur het niet over hem hadden. Roy had, zoals zo vaak, weer zijn identiteitskaart meegenomen. Het had Alex heel wat huilen en schreeuwen gekost om zijn naam weer terug te krijgen. Op een gegeven moment was er een kleine gedachte door zijn hoofd geschoten: "Mijn moeder had liever gehad dat ik het was geweest." De gedachte had minder dan een seconde nodig gehad om zich te vormen en toch was het hem nog niet gelukt om het kwijt te raken. Het was nu negen jaar later. Op een gegeven moment was Alex gestopt met huilen en schreeuwen. Hij had het gewoon opgegeven. Lijdzaam onderging hij meerdere malen per dag de zachte aai over door zijn haar. Wetend dat, als hij op zou kijken, hij zou zien hoe zijn moeder niet naar hem maar naar zijn broer keek. Nicole Kerr was nooit een moedige vrouw geweest. Als ze een keus had zou ze altijd gaan voor ontkenning. Als ze geen keus had, zou ze de zaken zo draaien dat ze kon kiezen voor ontkenning. Alex

begreep het wel, hij kende zijn vader tenslotte ook. Holden Kerr bezat alle eigenschappen die hij zo vakkundig uit zijn vrouw had gekneeld. Geen risico was hem te groot en stress was iets dat verzonnen was door luie mensen. Hoe trots was Holden geweest op Roy, zijn oogappel die zoveel van zijn karakter had meegekregen. Met één groot verschil. Al gedroeg Roy zich als een ware klootzak, hij was er zich tenminste van bewust. Hij wist wanneer hij mensen te zwaar had gekwetst en deed er dan alles aan om het goed te maken.

Dat was ook de reden geweest waarom Alex nooit lang kwaad had kunnen zijn op zijn broer. Roy dacht pas na, als nadenken totaal geen nut meer had. Twee broers hadden niet meer verschillen kunnen hebben. Als je van Alex zou zeggen dat hij kalm, geduldig en een in zekere mate achterdochtig was, dan zou je van Roy precies het tegenovergestelde verklaren. Alex was er wel eens jaloers op geweest. Het sprankelende levenslicht van zijn broer. Hij dacht niet na over gisteren, gaf geen zorgen aan de dag van morgen en verspeelde zijn tijd in het Nu niet met het denken over de volgende vijf minuten.

Roy was die zondag met Rachel naar het meer gegaan. En hij had die avond iets speciaals gekocht. Vol bravoure had hij de kleine pillen aan Alex laten zien. Die had zijn wenkbrauwen opgetrokken. Natuurlijk trok Roy zich er niets van aan en al snel was Roy weg gezwefd om nooit meer neer te komen.

Rachel had Alex gebeld, die met Johnny meteen was gaan kijken. Toen ze aankwamen waren er ook enige agenten aanwezig. Toen al wist Alex dat zijn broer er niet meer was, hij had het onderweg al geweten. Tien minuten na het telefoontje van Rachel was Alex dubbel geklapt terwijl hij bij Johnny achterop zat. Johnny had nog net met zijn motor een lantarenpaal kunnen ontwijken. Johnny had niets hoeven vragen. De snik die hij hoorde was genoeg. De band tussen de tweeling was voor altijd doorgesneden.

Net zoals elke zondag daarvoor zat Alex aan het meer in het bos in het water te staren. Net zoals iedere zondag daarvoor stroomden de tranen over zijn gezicht. En net zoals iedere zondag hoorde hij in de verte het rommelende geluid van Johnny's motor. Nog steeds huilend, maar nu met een kleine glimlach stond Alex op. Johnny had nog geen zondag overgeslagen. Iedere zondag was hij Alex gaan ophalen, om hem dan over te halen nog een Guinness te gaan drinken in het Ravens Nest. Johnny was al een vriend geweest van de tweeling toen ze nog in de luiers liepen. Samen met Dawn hadden Roy, Alex en Johnny hun jeugd en grote delen van hun volwassen leven gedeeld. Johnny, met zijn eeuwige witte sneakers en versleten spijkerbroek. Johnny met zijn vettige lange bruine haren en twinkellende bruine ogen. Hij, die onafscheidelijk leek van zijn blauwe Harley en die nooit vroeg maar altijd aanbood. Ze waren alleen gescheiden geweest toen

Alex naar de universiteit was gegaan om geschiedenis te studeren. De rest was thuis in Eden gebleven. Dat waren de jaren geweest dat Roy volgens hun vader in een moeilijke overgangsfase zat. Alex wist wel beter, hij was gewoon niet aanwezig om de schuld te krijgen van zijn broers streken. Al zorgden die "streken" er wel voor dat het zijn ouders niet opviel dat hij, twee jaar eerder dan de rest, Cum Laude zijn diploma in de wacht sleepte. Daarna was het leven als vroeger gewoon weer verder gegaan. Natuurlijk had hij zijn broer meerdere malen kunnen verraden. Zelfs als ze hem hadden geloofd, had Alex dat nooit gedaan. Hij was nu eenmaal sterker dan zijn broer. Alex wist dat hij het alleen wel zou redden. Wat zijn pad ook zou brengen. Roy had nooit veel gehad om op terug te vallen. De grote druk van zijn vader had Roy al snel laten grijpen naar alles dat de werkelijkheid leek te verjagen. Alex had net zoveel van Roy gehouden, als dat hij hem had gehaat.

En over drie maanden zou het dan zover zijn. Dan zou Roy Kerr, gestorven op eenentwintig jarige leeftijd, weer tot leven worden gewekt. In hetzelfde gebouw waar Alex negen jaar geleden afscheid van hem had genomen.

Aangekomen in het Ravens Nest zag Alex dat zijn vriendin Dawn weer aan het poolen was. De jonge vrouw was verslingerd aan het spel en speelde het zoveel ze kon. Het

probleem was dat er nog maar weinig mensen over waren die het tegen haar wilden opnemen. De meesten vonden verliezen niet erg, maar keer op keer bruut ingemaakt worden ging de meeste vaste gasten van de kroeg toch wat te ver. Alex liet een zachte lichte fluittoon tussen zijn tanden ontsnappen en meteen sprong Dawn blij omhoog. Ze dartelde naar hem toe met haar korte maar goed gevormde benen. Dawn was een erg klein meisje. Ze was nooit groter gegroeid dan één meter vijfenvijftig en was tener en fragiel gebouwd. Daardoor leek ze nog kleiner, feeëriek bijna. En dat ze haar lange wild krullende haren felroze had geverfd hielp ook niet mee aan het onkrachten van dat beeld. In haar haren had ze witte en zwarte zwanenveren gevlochten en je zag haar nooit zonder een felgekleurde lange jurk, als het even mogelijk was met bloemen. En een grote verzameling kralen en kettingen met belletjes en tierelantijntjes om haar nek. Dawn was alles dat Alex niet was. En dat was precies wat ze leuk vonden aan elkaar. Hun eerste kus had plaats gevonden in de zandbak achter huize Kerr. Dawn had gezegd dat ze op tv hadden gezien dat mensen elkaars lippen tegen elkaar aandrukten en dat fijn leken te vinden. Meteen werd besloten het uit te proberen, maar het had geen succes mogen heten. Twaalf jaar later, toen Alex vijftien was en in de herkansing ging, bedacht Alex dat het wel eens aan de zandtaartjes van zand had kunnen liggen dat de eerste keer zo pijnlijk had geleden. De

tweede keer bleek namelijk wel meteen voor herhaling vatbaar.

Stampend op haar kleine legerkistjes, maat 36, sprong Dawn het Ravens Nest door. Luid meezingend op de muziek van The Pogues joeg ze de paar overgebleven klanten al snel de deur uit. Dawn kon niet zingen, maar dat stopte haar nooit om het wel te doen. Dawn was net zo verslingerd aan The Pogues als dat ze was aan poolen en Raven maakte daar aan het eind van de avond graag gebruik van. Terwijl Alex en Johnny alvast wat stoelen op de tafels aan het zetten waren, tapte Raven nog een Guinness voor de vier vrienden. Raven was haar grote liefde Helen vanuit Ierland gevolgd naar Eden. Haar verklaring was dat ze altijd al een respectabele pub had willen beginnen. Raven, die in het echte leven Anna heette, was in Ierland een beroemd bordeelhoudster geweest. Geboren in Griekenland, maar op haar zestienjarige verjaardag vertrokken om van de wereld haar speeltuin te maken. Ze werd evenveel gehaat als geliefd en ze was net zo berucht als ze geroemd werd. Haar naam stond in menig land synoniem voor hoer. Maar het had Raven nooit gedeerd. Als een vrouw haar lichaam moest verspillen aan een man, kon ze er maar beter geld voor vragen. Raven had besloten dat mannen belangrijk waren voor de voortplanting, maar het verder beter niet te hoog in hun bol konden krijgen. Die instelling alleen al zou genoeg zijn geweest om de gezworen vijand van iedere man te worden, als Raven

niet zo ontzettend beminnelijk eerlijk zou klinken als ze het zei. Ze bedoelde er niets kwaads mee, het was voor haar gewoon een vaststaand feit.

Terwijl ze Alex zijn drinken geeft, knijpt ze hem even in zijn wang. Raven kende Alex al jaren, hij had regelmatig Roy uit haar kroeg opgehaald. Raven had vaak de neiging gehad om iedereen te vertellen van Roy zijn grote wisseltruc, maar Alex had haar, zoals hij bij zovelen had gedaan, gevraagd het zo te laten. Het druiste tegen het wilde Griekse bloed van Raven in, zoveel onrecht. Maar het waren haar zaken niet, dus hield ze zich er daarna verre van. Nu kon ze zich niet meer bedwingen en stelde de vraag die iedereen wilde stellen. "Hoe gaan ze het doen?" Alex keek Raven aan en nam een grote slok. "Ik heb geen idee en ik wil het ook niet weten" was alles dat Alex als antwoord gaf. Dawn, die nattigheid voelde, kwam er aan en sloeg haar armen om Alex heen. "Haal me hier weg en wijs me de sterren" fluisterde ze zachtjes in zijn oor. Meteen sprong er weer een glimlach rond de lippen van Alex. Er was niets op deze wereld dat hem zo snel blij kon maken als Dawn. Hij draaide zich om op zijn kruk, sprong op de grond en tilde met een sierlijke zwier Dawn in zijn armen op. Hij droeg haar over de drempel terwijl hij bombastische leuzen riep als: "Hoort mij, hoort mij. Naar de sterren zullen wij staren. In naam van Dawn, doet open die deur." Lachend en kirrend liet Dawn het zich welgevalen. Alex was niet vaak in een gekke bui en als hij

het wel was wilde ze er zoveel mogelijk van genieten. Ze legde haar hoofd in zijn nek en beet hem zachtjes. Waarop Alex fluisterde dat het geen rol pepermunt was, maar dat hij oprecht blij was haar te zien.